

Arrest

nr. 138 076 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 mei 2009 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 14 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 4 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 5 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

*U verklaart een Soedanese staatsburger van Arabische origine te zijn afkomstig van Khartoum. Uw moeder is een etnische Berti uit de regio Darfur. U bent geboren en getogen in Khartoum en u woonde er in de wijk Shambat. U kende problemen met de Soedanese autoriteiten, die u ten onrechte verdachten van betrokkenheid bij de rebellenbeweging JEM uit Darfur. U besloot te vluchten. U hebt Port Soedan verlaten op 29 april 2009 en op 25 mei 2009 vroeg u een **eerste maal** asiel aan in België. Uw aanvraag werd op 30 september 2009 verworpen met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van uw onwetendheid en incoherente verklaringen over uw relaas. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 16 februari 2010 de negatieve beslissing bevestigde.*

*U vroeg een **tweede maal** asiel aan op 15 april 2010. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Soedan. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u uw geboorteakte, de geboorteakte van uw broer, een studentenkaart, een ziekenhuisattest en een verkoopakte neer. U voegt internetartikelen toe over de situatie in Soedan. Op 26 mei 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de door u neergelegde documenten de geloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag niet konden herstellen. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 6 oktober 2011 de negatieve beslissing bevestigde.*

*U vroeg een **derde maal** asiel aan op 14 november 2014. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Soedan. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een oproepingsbrief van de veiligheidsdienst dd.18.9.2014 neer waarin u wordt gevraagd zich te melden.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, namelijk een oproepingsbrief van de veiligheidsdienst ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst dient te worden gesteld dat uw vorige asielaanvragen werden afgesloten gezien de door u beschreven asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Zo bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest (n°68 050) op 6 oktober 2011 de weigeringsbeslissing in het kader van uw tweede asielaanvraag. U diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Bovendien dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij het door u neergelegde nieuwe document. Zo is het uiterst merkwaardig dat de oproepingsbrief werd opgesteld zonder enige vermelding van de naam van de persoon die zich dient te melden (zie punt 17 verklaring meervoudige aanvraag). Het is weinig aannemelijk dat men een dergelijk officieel document zou opstellen zonder de vermelding van de betrokkene en de veiligheidsdienst dit document aan een derde zou overhandigen, namelijk de brief werd overhandigd aan uw schoonbroer, die het op zijn beurt heeft doorgegeven aan uw zus (zie punt 17 verklaring meervoudige aanvraag). U verklaart dat u nog twee documenten, een verklaring van de gemeente en een tweede oproepingsbrief, zal neerleggen, doch deze werden tot op heden niet toegevoegd aan uw asielaanvraag.

Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van het aanvullende stuk dat u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, is het stuk op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Verder geeft u aan dat er geen andere nieuwe elementen of feiten zijn in het kader van uw derde asielaanvraag (zie punt 15 verklaring meervoudige aanvraag). U verklaart geen lid te zijn van een partij of een vereniging (zie punt 16 meervoudige aanvraag) en enkel politiek actief te zijn op facebook en andere sociale media, zonder dat u deze bewering staft met enige stukken of omwille hiervan enige vrees inroept.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur en inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en een manifeste appreciatiefout, laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing stelt dat de nieuwe aanvraag niet in overweging kan worden genomen omdat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling dan wel voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, terwijl echter de drempel die gesteld wordt door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet een minimumdrempel is die zich nog niet uitspreekt over de definitieve beoordeling maar die *a priori* en zonder enig onderzoek moet toelaten te stellen dat er geen nieuw element aan de orde is, *quod non*. In casu ligt immers een originele oproepingsbrief dd. 18 september 2014 voor, afkomstig van de Soedanese inlichtingendiensten, waarin verzoeker gevraagd wordt zich te melden. Verzoeker acht het dan ook niet aanvaardbaar dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich verschuilt achter het motief dat de eerdere asielaanvragen werden afgewezen om zonder enig bijkomend gehoor en/of onderzoek een origineel stuk zonder meer van de hand te wijzen. Hij vervolgt dat het voor zich spreekt dat de Soedanese inlichtingendiensten berucht zijn inzake mensenrechtenschendingen en dat dergelijk stuk dan ook minstens een degelijk authenticiteitsonderzoek verdient. In dit kader merkt verzoeker ook op dat als het Commissariaat-generaal meer informatie wenste omtrent de omstandigheden die aan de basis liggen van dat nieuw stuk, zij hieromtrent in het kader van de procedure tot in overwegingname een bijkomend gehoor kon

organiseren, wat echter niet gebeurd is. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing aldus manifest is genomen met miskennis van de draagwijdte van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig heeft gemaakt aan een manifeste appreciatiefout, alsook dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd werd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn huidige, derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 68 050 van 6 oktober 2011 werd inzake verzoekers tweede asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…)

2.2.3. (…)

Inzake verzoekers eerste asielaanvraag werd bij arrest nr. 38 815 van 16 februari 2010 van de RvV besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit ingevolge het feit dat hij zijn beweerde asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Uit de motivering van voormeld arrest blijkt dat (i) verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen begin van bewijs bijbracht ter ondersteuning van zijn identiteit en nationaliteit, hetgeen een negatieve indicatie vormde voor zijn geloofwaardigheid; (ii) het dossier geen elementen bevatte waaruit blijkt dat hij hulpgoederen zou hebben geleverd aan Darfur en het niet aannemelijk is dat hij, nu het verzamelen, opstapelen en wegbrengen van hulpgoederen een intensief proces is, hierover geen concrete en nauwkeurige verklaringen kan afleggen en hij zijn verklaringen ter zake niet objectief kon ondersteunen; (iii) verzoeker zakenman en apolitiek was, Darfur niet kende, geen persoonlijke band vertoonde met dit deel van Soedan en niet aannemelijk maakte waarom hij bereid zou zijn Darfur te steunen; (iv) zijn verklaring dat zijn moeder van Berti herkomst zou zijn niet aannemelijk is en zijn foutieve verklaring dat de Berti geen problemen hebben zijn sociale engagement ondergraaft en wijst op een totaal gebrek aan interesse voor Darfur zodat de beweerde vervolging voor steun aan Darfur ook

ongeloofwaardig is; (v) verzoekers verklaringen inzake de reden voor zijn vervolging een opeenvolging zijn van losse beweringen die hij telkens aanpaste of wijzigde wanneer werd doorgevraagd, alsmede dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de oorzaak van zijn beweerde vervolging daar waar hij enerzijds stelde niet te weten waarom hij werd vervolgd en anderzijds beweerde te worden verdacht goederen te hebben geleverd aan de rebellen; (vi) zijn totale onwetendheid inzake de reden waarom hij gevisieerd wordt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn aanhouding, opsluiting en ondervragingen ondermijnt; (vii) de geloofwaardigheid van zijn relaas verder wordt ondermijnd door zijn vage en tegenstrijdige verklaringen inzake zijn detentie, vlucht en reisweg.

Daar waar in voormeld arrest werd vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aannemelijk maakte dient te worden opgemerkt dat hij dienaangaande een begin van bewijs bijbrengt, in casu de neergelegde originele geboorteakte (administratief dossier, stuk 9: documenten).

Dient echter te worden opgemerkt dat de door verzoeker neergelegde documenten voor het overige geen gegevens bevatten die afbreuk kunnen doen aan de concrete, hoger geciteerde vaststellingen op basis waarvan de aangehaalde feiten in zijn eerste asielaanvraag ongelooftwaardig werden bevonden (administratief dossier, stuk 9: documenten).

Vooreerst motiveert de commissaris-generaal ten aanzien van deze documenten met recht dat het opmerkelijk is dat verzoeker deze documenten slechts in april 2010 zou hebben gekregen, alsmede dat hij geen overtuigende verklaring aflegde waarom hij deze stukken niet eerder kon bijbrengen. Zijn uitleg dat dit te wijten zou zijn aan de omstandigheden van zijn vlucht en de korte periode tussen de beslissing van het CGVS en de zitting voor de RvV kan dit evenmin verklaren. Verzoekers eerste asielaanvraag dateert van 25 mei 2009 (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 9) en hij werd er reeds in juni 2009 op gewezen dat hij al het mogelijk diende te doen om stukken te bekomen (ibid., stuk 7, p.1). Bovendien toont hij geenszins aan dat hij sedertdien en voorafgaand aan het voormelde arrest van de RvV ernstige en aanhoudende pogingen zou hebben ondernomen teneinde de nodige documenten te bekomen, terwijl dit nochtans redelijkerwijze van hem kon worden verwacht. Dat hij naliel dit te doen doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn problemen.

Daarenboven schept verzoeker geenszins klaarheid omtrent de wijze waarop hij de neergelegde documenten zou hebben bekomen, doch legt hij hieromtrent integendeel manifest tegenstrijdige verklaringen af. Bij het CGVS beweerde hij immers aanvankelijk dat deze door zijn vriend K.M.A. vanuit Soedan werden opgestuurd. Even verder bevestigde hij, wanneer hem werd gevraagd wie de documenten opstuurde, dat deze werden bekomen door zijn vriend K. (administratief dossier, stuk 3, p.2-3). Wanneer hem later tijdens het gehoor werd gevraagd of hij de envelop nog heeft waarin de documenten werden opgestuurd, wijzigde hij echter zijn verklaringen en stelde hij: "Neen, het is een man die het heeft gebracht". Hij beweerde vervolgens dat de documenten werden meegebracht door een familielid van een vriend dat zou zijn teruggekeerd naar Soedan om te trouwen en preciseerde dat dit beter was omdat de stukken anders verloren kunnen gaan in de post. Dit klemmt nog des te meer daar verzoeker niet zeker bleek te zijn over de naam van de persoon die de documenten dan zou hebben meegebracht (ibid., p.3).

Wat betreft de neergelegde studentenkaart kan voorts worden opgemerkt dat deze slechts aantoonde dat verzoeker aan de universiteit studeerde in het schooljaar 1997-1998. Zij bevat geen gegevens die de weigeringsmotieven van het voormelde arrest van de Raad ook maar enigszins kunnen ontkrachten. De geboorteakte van verzoekers broer toont weliswaar aan dat deze is geboren in Fasher in Darfur doch hieruit kan geenszins een persoonlijke band tussen verzoeker, die acht jaar later werd geboren in Khartoem, en Darfur worden afgeleid. Ook dit stuk bevat geen gegevens die vermogen afbreuk te doen aan de hoger geciteerde concrete vaststellingen zoals gedaan in het arrest van de Raad inzake verzoekers eerste asielaanvraag.

Wat betreft de verkoopakte waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat hij eigenaar was van een vrachtwagen (administratief dossier, stuk 7, nr.36), dient te worden opgemerkt dat uit dit stuk hoogstens blijkt dat hij een vrachtwagen had doch zijn hierin geen gegevens opgenomen die de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen.

Aangaande het ziekenhuisattest is het opmerkelijk dat hierop een aantal gegevens niet zijn ingevuld en dat hierop de naam niet staat vermeld van degene die het ondertekende (administratief dossier, stuk 3, p.4). Daarenboven dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat dit attest geen bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Een arts spreekt zich uit betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen doch hij kan nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen.

De neergelegde internetartikelen hebben geen betrekking op verzoekers persoon en zijn van louter algemene aard (ibid., p.4). Derhalve vermogen zij evenmin afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen aan de grondslag van het voormelde arrest van de Raad.

Gelet op het voorgaande zijn de door verzoeker in het kader van zijn onderhavige, tweede asielaanvraag bijgebrachte documenten niet van die aard dat zij de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegane geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen.

De geloofwaardigheid van dit relaas wordt daarenboven verder ondermijnd doordat verzoeker ook in het kader van zijn tweede asielaanvraag ongeloofwaardige verklaringen aflegt.

Zo beweerde hij enerzijds dat de veiligheidsdiensten hem nog zouden zijn komen zoeken bij zijn familie doch legde hij anderzijds hieromtrent uiterst vage verklaringen af. Hij bleek niet in staat aan te geven wanneer zij precies zouden zijn gekomen om hem te zoeken, wist evenmin hoe vaak ze hem zouden zijn komen zoeken en kon slechts in uitermate vage bewoordingen toelichten hoe zij daarbij precies te werk gingen. Ter vergoelijking stelde hij dat zijn vriend niet vaak met hem sprak over dit onderwerp en hem enkel zei dat ze langskwamen en nog naar hem op zoek waren (ibid., p.2). Dient echter te worden vastgesteld dat, indien verzoekers beweerde asielrelaas stoelde op de werkelijkheid, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zou trachten zich nader te informeren omtrent het voorgaande teneinde zich op deze wijze op de hoogte te stellen van de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst om aldus een correcte inschatting te kunnen maken van het risico verbonden aan een eventuele terugkeer. Minstens kon van hem worden verwacht dat hij zich dienaangaande zou informeren naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Dat hij heeft nagelaten dit te doen getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Bovendien brengt verzoeker geen begin van bewijs bij ter staving van het feit dat zijn broer naar Tsjaad zou zijn gevlucht en legde hij dienaangaande vage verklaringen af. Zo wist hij niet waar in Tsjaad zijn broer precies vertoeft, antwoordde hij ontwijkend op de vraag naar het statuut waaronder zijn broer aldaar verblijft en wist hij niet wat zijn broer daar doet (ibid., p.3-4).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 2.2.3. gedane vaststellingen inzake zijn asielrelaas en de overige elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot een vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.3.2. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker een oproepingsbrief neer van de veiligheidsdienst dd. 18 september 2014 waarin hij gevraagd wordt zich te melden.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte oproepingsbrief niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, namelijk een oproepingsbrief van de veiligheidsdienst ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst dient te worden gesteld dat uw vorige asielaanvragen werden afgesloten gezien de door u beschreven asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Zo bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest (n°68 050) op 6 oktober 2011 de weigeringsbeslissing in het kader van uw tweede asielaanvraag. U diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bovendien dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij het door u neergelegde nieuwe document. Zo is het uiterst merkwaardig dat de oproepingsbrief werd opgesteld zonder enige vermelding van de naam van de persoon die zich dient te melden (zie punt 17 verklaring meervoudige aanvraag). Het is weinig aannemelijk dat men een dergelijk officieel document zou opstellen zonder de vermelding van de betrokkene en de veiligheidsdienst dit document aan een derde zou overhandigen, namelijk de brief werd overhandigd aan uw schoonbroer, die het op zijn beurt heeft doorgegeven aan uw zus (zie punt 17 verklaring meervoudige aanvraag). U verklaart dat u nog twee documenten, een verklaring van de gemeente en een tweede oproepingsbrief, zal neerleggen, doch deze werden tot op heden niet toegevoegd aan uw asielaanvraag.*

Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van het aanvullende stuk dat u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, is het stuk op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Verder geeft u aan dat er geen andere nieuwe elementen of feiten zijn in het kader van uw derde asielaanvraag (zie punt 15 verklaring meervoudige aanvraag). U verklaart geen lid te zijn van een partij of een vereniging (zie punt 16 meervoudige aanvraag) en enkel politiek actief te zijn op facebook en andere sociale media, zonder dat u deze bewering staft met enige stukken of omwille hiervan enige vrees inroept.” De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar

hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen, die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker laat gelden dat de drempel die gesteld wordt door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet een minimumdrempel is die zich nog niet uitspreekt over de definitieve beoordeling maar die *a priori* en zonder enig onderzoek moet toelaten te stellen dat er geen nieuw element aan de orde is, *quod non*, benadrukt de Raad dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoeker in overweging te nemen indien er nieuw elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “*de kans aanzienlijk groter maken*” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “*de kans aanzienlijk groter maken*”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de oproepingsbrief een degelijk authenticiteitsonderzoek verdient, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat de aanvraag op een correcte en zorgvuldige manier wordt onderzocht, rekening houdende met alle elementen eigen aan het individuele relaas. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas, kan van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter niet worden verwacht dat hij door middel van een eigen onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling tracht op te vullen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er is geen enkele rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van de asielzoeker. Bij verwerping ervan dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. Zo kan de commissaris-generaal en ook de Raad aan voorgelegde stukken bewijswaarde ontfeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. *In casu* is duidelijk gebleken dat de oproepingsbrief die verzoeker heeft voorgelegd niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Bovendien worden in de bestreden beslissing een inhoudelijke gebrek vastgesteld, namelijk dat de oproepingsbrief geen melding maakt van de naam van de persoon die zich dient te melden. De Raad herhaalt dat de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht.

2.3.4. Waar verzoeker nog argumenteert dat het niet aanvaardbaar is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich verschuilt achter het motief dat de eerdere asielaanvragen werden afgewezen om zonder enig bijkomend gehoor en/of onderzoek een origineel stuk zonder meer van de hand te wijzen en dat als het Commissariaat-generaal meer informatie wenste omtrent de omstandigheden die aan de basis liggen van dat nieuw stuk, zij hieromtrent in het kader van de procedure tot in overwegingname een bijkomend gehoor kon organiseren, wat echter niet gebeurd is, gaat verzoeker voorbij aan de redenen waarom dit origineel stuk de kans niet aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Wat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt betreft, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, *“De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”*, T. *Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de

soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een derde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verdere behandeling, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid

van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS